

Ο δρόμος της επιστροφής στις Μυκήνες αποδείχτηκε για τον Ηρακλή πιο περιπετειώδης από την ίδια την πάλη με τον Γηρυόνη για την απόκτηση των πορφυρών βοδιών. Το κοπάδι ήταν ελκυστικό και πολλοί υπήρχαν που το ήθελαν. Όμως, η πρώτη που το έκλεψε ήθελε τον ίδιο τον Ηρακλή. Ήταν όταν ο ήρωας περνούσε την Γαλατία, λίγο πριν ή λίγο μετά τη συνάντησή του με τους ημιάγριους Κέλτες στους οποίους δίδαξε τον πολιτισμό και τους έχτισε μια πόλη, την Αλησία, να ζουν ανθρωπινά. Αλήσιο βουνό υπάρχει και στην Αρκαδία, ανάμεσα στην Τεγέα και την Μαντινεία, αλλά η πόλη Αλησία είναι βέβαιο ότι κτίστηκε στην Γαλατία.

Βασιλιάς του λαού αυτού ήταν ο Βρετανός. Και κόρη του ήταν η πανέμορφη Κελτινή, αμαζόνα που απέρριπτε τον ένα μετά τον άλλο τους άνδρες. Τον Ηρακλή όμως τον ερωτεύτηκε με την πρώτη ματιά. Και ήταν ο Ηρακλής που δεν της έδινε σημασία. Η Κελτινή έκλεψε το κοπάδι και το έκρυψε. Ο Ηρακλής το ζήτησε πίσω. Η Κελτινή του εξομολογήθηκε τον έρωτά της και τον διαβεβαίωσε ότι θα του επέστρεφε τα πορφυρά βόδια, αν ο ημίθεος περνούσε μια νύχτα μαζί της. Τον έπεισε. Ο Ηρακλής πήρε πίσω τα βόδια του και η Κελτινή έμεινε έγκυος. Πριν να φύγει, ο ήρωας της άφησε το τόξο του. Αν γεννούσε γιο που θα μπορούσε να τεντώσει την χορδή του τόξου, θα γινόταν βασιλιάς. Γεννήθηκε ο Κέλτος, μεγάλωσε, τέντωσε το τόξο κι έγινε βασιλιάς του λαού που από τότε, κι όχι πιο πριν, ονομάστηκε Κέλτες.

Την ιστορία αυτή την κατέγραψε ο Παρθένιος (τον 1^ο π.Χ. αιώνα) από την Βιθυνία, δάσκαλος του ποιητή Βιργίλιου στη Ρώμη. Λένε ότι έκλεψε την περιπέτεια του Ηρακλή με την Γυναίκα -Φίδι (θα αναφερθούμε σ' αυτήν) κι απλά άλλαξε τα ονόματα. Και μάλλον έτσι πρέπει να είναι. Επειδή η ίδια ιστορία έχει κι άλλη εκδοχή, με τον γιο να ονομάζεται Γαλάτης και να γίνεται βασιλιάς και επώνυμος του λαού των Γαλατών. Δεκάδες, αν όχι εκατοντάδες λαοί φιλοδόξησαν να έχουν πρόγονό τους τον Ηρακλή. Άλλωστε, αλλιώς έγιναν τα πράγματα.

Ξεχύνονταν κατά χιλιάδες οι Κέλτες. Έρχονταν από τα ανατολικά σαν τη λαίλαπα που όλα τα παρασέρνει στο πέρασμά της. Οι ντόπιοι πληθυσμοί έφευγαν να γλιτώσουν τον όλεθρο. Οι Κέλτες απλώνονταν στην κεντρική και τη βόρεια χώρα. Οι ντόπιοι (τους είπαν Λίγυες ή Λίγυρες) στριμώχνονταν στον Νότο, στην παραλία και προς τη μεριά που αργότερα θα ονομαζόταν Ιταλία: Στη Λιγυρία, ανάμεσα στον ποταμό Πάδο και τη Μεσόγειο. Ο ηγέτης τους, Λιγύς, θέλησε να εμποδίσει τον Ηρακλή να περάσει με το κοπάδι τα πορφυρά βόδια.

Ο

πολυπληθής στρατός του επιτέθηκε στον Ηρακλή που αναγκάστηκε να δώσει άνιση μάχη. Όλα τα βέλη του βρήκαν στόχο. Αναρίθμητοι Λίγυες σκοτώθηκαν αλλά έμεναν πολλοί ακόμα και του ήρωα τα βέλη είχαν τελειώσει. Θέλησε να χρησιμοποιήσει πέτρες αλλά μόνο χώμα υπήρχε εκεί. Ζήτησε βοήθεια από τον Δία, τον πατέρα του. Αμέσως συνέφιασε. Βροντές κι αστραπές έφεραν την βροχή. Μόνο που δεν έβρεχε νερό αλλά πέτρες. Γέμισε ο τόπος από αυτές. Ο Ηρακλής είχε πια άφθονα πολεμοφόδια. Σκότωσε πολλούς, σκοτώθηκε και ο Λιγύς, σκόρπισαν οι άλλοι. Έγινε στην πεδιάδα της Γραι, που ακόμα και σήμερα είναι γεμάτη πέτρες και βότσαλα.

Ο Απολλόδωρος γράφει ότι στην Λιγυρία περίμενε τον Ηρακλή κι άλλη περιπέτεια: Ήταν δυο ληστές, γιοι του Ποσειδώνα, όπως παιδιά του ίδιου θεού ήταν οι ληστές που ο Θησέας είχε σκοτώσει στην πορεία του από την Τροιζήνα στην Αθήνα. Αυτοί που έστησαν ενέδρα στον Ηρακλή για να του κλέψουν το κοπάδι, ονομάζονταν Ιαλεβίωνας και Δέρκυνος. Ο ημίθεος δεν δυσκολεύτηκε να τους σκοτώσει και να απαλλάξει έτσι τη γύρω περιοχή από αυτούς.

(τελευταία επεξεργασία, 22 Αυγούστου 2021)